

Petites postals
per a Grupeco

Josep Lluís Abad i Bueno

Als amics i companys de **Grupeco**
per tot allò visible i invisible.

Reconeixement-NoComercial- SenseObraDerivada 4.0 Internacional (CC BY-NC-ND 4.0)

Això és un resum fàcilment llegible (i no un substitut) de la [licència](#). [Advertiment](#).

Sou lliure de:

Compartir — copiar i redistribuir el material en qualsevol mitjà i format

El licenciadador no pot revocar aquestes llibertats, sempre que seguïu els termes de la licència.

Amb els termes següents:

Reconeixement — Heu de reconèixer l'[autoritat de manera apropiada](#), proporcionar un enllaç a la [licència](#) i [indicar si heu fet algun canvi](#). Podeu fer-ho de qualsevol manera raonable, però no d'una manera que suggereixi que el licenciadador us dona suport o patrocina l'ús que en feu.

NoComercial — No podeu utilitzar el material per a [finalitats comercials](#).

SenseObraDerivada — Si [remescleu, transformeu o creeu a partir](#) del material, no podeu difondre el material modificat.

No hi ha cap restricció addicional — No podeu aplicar termes legals ni [mesures tecnològiques](#) que restringeixin legalment a altres de fer qualsevol cosa que la licència permet.

Josep Lluís Abad i Bueno
La Vilavella, 2017

Petites Postals per a Grupeco és una obra de **Josep Lluís Abad i Bueno**. Aquesta creació literària està protegida per les normes internacionals amb jurisdicció estatal espanyola de la licència creative Commons amb les següents especificacions: Reconocimiento-NoComercial-SinObraDerivada 4.0 Internacional (CC BY-NC-ND 4.0)

Nota introductòria

Com i per què escrivim?

Us deixo uns pocs gargots per explicitar-vos el sentit d'aquests escrits.

Un dia mentre eixiem Jana, la meua companya i pastora alemanya, a fer la volta, se'm va ocórrer la possibilitat d'obligar-me a escriure una postal o petita lletra als meus amics de l'Associació Grupeco, una cooperativa autogestionada que promou el conreu i consum de productes ecològics de proximitat.

Dit i fet. El compromís consistia en enviar-los cada setmana una petita postal acompanyada d'una peça musical que era escoltada i em suggeria les paraules d'una musa d'ulls verds per tal de confeccionar la missiva.

Era com un repte que m'havia imposat i volia comprovar si era capaç de no defallir, de fer-li front a l'accídia.

El sentit últim era encoratjar-los per aquest projecte altruista del qual també formava part, alhora que aprofitava per divagar i reflexionar sobre la vida més propera i quotidiana que m'envoltava.

Així que, amb Jana, feia voltes i més voltes per una finca a la vora del poble d'unes 25 fanecades de petits tarongerets: mosques, vespes, abelles, abellots, saltamartins, grills, la llum, el calor del sol, el ventijol capvespral, boires i pluja eren la nostra companyia.

Encetada l'aventura, arribes a creure que ets tu qui dirigeixes les regnes de la construcció/creació. Però us he de dir que això no és així, no és tan simple com sembla en un primer cop d'ull.

És clar que tu mateixa ofrenes la teua voluntat i una actitud oberta per tal de ser creatiu. Però ha estat en repetides ocasions que he sigut conscient com l'emoció en el fet d'escriure paraules concatenades em duia a territoris poètics on gaudia d'una quietud i bellesa sense parangó. No hi ha un control conscient total en l'escriptura. Escrivim perquè volem fer-ho, però hi ha una

mística visual i auditiva de les paraules que ens trasbalsen amb emocions totals.

I quan escrivim, hem de ser totalment transparents o potser críptics? Quina tasca li donem a la persona lectora?

En tot açò també hi ha distintes opinions teòriques i que discorren entre modes literàries i humanes. Aliens a aquestes, la diversitat dels lectors tenen tot el dret a acceptar o rebutjar uns escrits, ja que, molt a sovint, la intuïció fa de nexa en la connexió immediata o no amb l'escriptor.

Una cosa és clara, de gust i colors no cal discutir, però qui escriu sent com muda la seua pell, com s'oxigena de forma íntima, com als llavis tasta bocins de felicitat.

Escriure, una activitat física, tal com ho assenyala el nobel Seamus Heaney quan en parlar sobre el poeta diu que aquest cava amb la ploma que escriu les paraules per tal d'infantar el poema, així com el llaurador, amb la pala, ho fa amb la terra perquè fructifique de vida: d'aquesta forma tot es fecunda d'experiència vital, de literatura.

Aquest ha estat l'intent últim: despullar-me pels mots, abraçar el temps viscut a la vora els uns dels altres i dir-vos que l'energia descoberta en tot aquest procés, també és la vostra.

Nàmaste.

Petites Postals per a Grupeco, 1

La casa dorm.

Un silenci es passeja per tots els seus racons i no té cap pressa.

Davant l'espill veig un fràgil paisatge, la lluita per endolcir cada segon del temps d'aquesta vida que raja per tot arreu, la bellesa que va de les coses humils i domèstiques als ulls que saben mirar i en vosaltres s'estira.

Poseu humanitat en tot allò que feu.

Us ho dic jo que mire i forade el fred d'hivernacles perquè s'enfugen papallones i parotets, que grate aqueixa petita lluentor del quotidià on s'acotxa l'esperança.

Vosaltres, àngels que vull conèixer.

15/11/2015

Petites Postals per a Grupeco, 2

És a l'obertura de la caverna

on recorde aquell vent, sí. El recorde, suau...

Recorde la llum desemperesint-se sobre la terra humida.

La fermesa de les roques i tu, esponerosa.

El sotabosc degotejant i humit,

com les celles teues en mirar-me.

I aquell silenci en què nasqué la pau.

Ara, quan tothom parla de guerres i l'odi la nodreix,

tu véns a mi i m'omples novament d'aquella pau,

per tal de compartir-la.

En respirar-la, s'allunya l'estranyesa.

És al teu bosc on aquesta petita vida meua

somriu i batega.

També has de saber que és teua,

heu de saber que és vostra.

Agafeu-la, feu-la créixer.

22/11/2015

Petites Postals per a Grupeco, 3

Gràcies.

Sí, avui volem donar-vos les gràcies per ser-hi al costat nostre, quasi invisibles...

Però heu de saber que veiem aqueixa llum iridiscent i irradiada perquè tenim ulls de papallona i captem el temps invertit, el saber fer callat, la vostra bondat que, intermitentment, parpelleja.

La vostra presència és dintre nostre quan repasseu notes, factures i feu comprovacions.

La vostra presència en tots nosaltres batega quan piqueu les tecles i actualitzeu les bases de dades, les fulles de càlcul; també la trobem a les cistelles i quan peseu l'esperança tot materialitzant la pàgina web.

La vostra presència espargeix aromes delicades en obrir la porta per acollir les mercaderies: gràcies pel fred blanc i pur que ens oferiu per conservar la nostra fe i l'amor.

Us agraïm el vostre temps.

Gràcies, per les primaveres, pel temps de les flors i les fruites, gràcies pel color de les carabasses i dels ous, per les vostres mans que repleguen la llum dels freds dies d'hivern, gràcies per l'amor del treball, per la mirada ecològica i neta en totes les estacions.

I encara més gràcies pels vostres somriures, la disponibilitat i l'acollida; per les paraules dels dijous, per les assemblees, per l'escalfor dels cors que ens preparen i acosten les cistelles. No mai emmalaltiran.

Silenciosament us donem les gràcies per adobar i fer-nos creure en la nostra petita humanitat.

29/11/2015

Petites Postals per a Grupeco, 4

Escoltant peroracions estèrils
de polítics que creuen poder salvar
la humanitat,

ahir vaig recordar-te.

I per tu, se m'obriren horitzons
de núvols, actituds per demostrar-te
i anar molt més enllà d'aquest amor
tan íntim, particular.

Oh bella dona dels núvols,
motiu i esperó per a projectar-me!
Regira'm la sang, perquè no perdré
l'esperança.

Mentre una ànima bategue
i el món s'ennrune, escamparé l'amor,
acció total que mai no es vanta.
Amb ell, els altres impulsen els límits
i no mai resten.

Oh belles ments
que silencioses ens milloreu
la realitat mare que ens acull!

Vosaltres, els meus núvols, petits fragments

viatgers d'una il·lusió total

que no mai podria encotillar-se...

La pobra fe que en mi titil·la

per vosaltres creix, s'arrela i s'afermança.

06/12/2015

Petites Postals per a Grupeco, 5

Somnis

No dorm. Sí, una gran veritat, perquè em passe les hores somiant. Somie de dia, somie al capvespre i somie de nit, sempre despert. El temps és per a mi una simple excusa per plantar llavors de paraules i veure créixer els somnis.

Una pedra, una flor, un gest o potser el somriure pausat del teu silenci són una excusa irremeiable per adobar els somnis.

Aleshores agafe el miracle d'una paraula i delicadament la deixi caure als ulls teus de terra verge. La faig creure en tu, li mormolei grapat d'il·lusió i la regue amb una pluja fina de dilluns a dissabte.

Al nostre jardí sempre hi ha flors per collir; les estacions són generoses perquè existeixen per a tu.

Com la lluna que fa el seu viatge tant si t'hi fixes com si no, jo visc en una perenne primavera i plantei mots perquè puguin acostar-se al sol de la teua mirada.

Regala'm la llum, la calor, la bellesa...

Vius als meus somnis desperts! Sempre.

Devot t'adore!

13/12/2015

Petites Postals per a Grupeco, 6

Un somni que no mai s'acaba.

Camine pels carrers i tot són aparadors amb l'oferta total. Veig el deambular d'ànimes anònimes arrossegant tristeses i solituds. Les seues cadenes fan soroll de secretes inquietuds; de tant en tant, alguna persona mig somriu, quasi com atorgant-te un bocí, un petit retall de l'amagada felicitat.

On són les paraules segrestades?

Amb els meus ulls les regale, però ningú no mira; i si ho fan, quasi no veuen.

Pels carrers hi ha tota una vida soterrada per les presses, per l'èxit, pels diners...

Un ocell canta mentre s'acomia el capvespre. Li escric música amb paraules.

Vola cap a tu.

Si et plau, no li tanques la porta de l'ànima; si l'escoltes, comprendràs que cos i ànima són l'única realitat, idèntica.

Pels carrers camina Nadal. No hi ha ningú més: ets tu. Procura oferir-te a cada moment del teu viure; no comptes les hores, els dies, les setmanes.

Nadal sempre habita en tu, en els batecs regalats a cada moment, per sempre més, any rere any.

Bon Nadal.

20/12/2015

Petites Postals per a Grupeco, 7

Rutines trencades

Estimada persona.

I sí, dic estimada, perquè tot i que no hem compartit tota una vida, així com les penes i somriures, has de creure't que t'estime, que t'ho dic de debò, amb el cor.

Aquesta força, la de l'amor, és un sentiment que, tot i desconeixent el perquè, duu a emocions meravelloses.

Jo tinc la paraula que brolla de la punta dels meus dits, com aquelles voltes blanques i quasi eternes dels ballarins turcs. Jo tinc la paraula i tu, potser, l'esperes com la llum del matí. Som animalets de rutines. Però has de viure acceptant que les persones, les coses i els fets no mai som eterns, ni perdurem.

Estimada companya i company, jo t'estime amb cadascuna de les lletres, símbols i paraules que dibuixes a ferro roent; també en la muntanya de silencis entre els dijous i dimecres següent...

Però et pregunto: què faràs quan ja no escriga?

Tu continuaràs amb els teus costums, perquè allò extraordinari ets tu: haver-te deixat mullar per aquestes petites emocions que expandiràs als altres.

Tu somriuràs al veí, li diràs un "bon dia" amorós al caixer del supermercat; trucaràs per telèfon i escoltaràs la veu vella, massa bella dels teus pares; posaràs tot l'amor de l'univers quan per tres-centes vuitanta-vuit vegades fenyeràs la farina per al teu fill i et demanarà una humil pizza o simplement somriuràs a l'esposa i companya el dia de l'aniversari.

En totes les coses que t'he escrit i les que faràs, estamparàs el segell de la teua vida. Per això mateix, els Altres se n'adonaran i aquest miracle s'atorgarà a tothom.

No obliques que la força de l'amor batega en tu des de l'inici del primer alé.

I vull donar-te les gràcies per la llum teua que, extraordinària com ho ets tu, m'agombola i encoratja.

Digues-me, com puc oblidar-me d'aquest amor tan poderós i humà?

Tu tens la clau d'aquest palau dels vents on visc; no mai hi ha hagut estances privades, ni reixes, ni laberints.

És un palau que vaig alçar obert, i sé com creix, des de sempre, en la teua mirada.

27/12/2015

Petites Postals per a Grupeco, 8

Festa

A Filiberto Pla Bañón

Hem celebrat festa ahir, sí. Han vingut familiars i amics. Algunes persones no s'han acostat: penses en aquell germà, l'amic que és a la Patagònia, etc...

Però aleshores fas memòria i te n'adones que cada dia és una festa, que cal celebrar-la amb els teus, amb qui et trobes pel carrer o amb aquell que habita els corredors de la meravellosa ment teua.

No importa l'ara, ni el lloc. Importa el sentiment que t'emociona i et fa més humà, més proper als altres.

Sí, cada dia és un àlbum on poder obrir imatges de festes inesborrables. Importes tu, però són els altres els qui, fins ara, t'han regalat la possibilitat de dibuixar el teu perfil, que pugues manifestar-te.

No oblides mai, ni per un moment, la llum que dels altres t'ha estat donada.

Ets una persona molt bella; en escriure aquestes quatre ratlles escolte profundament la teua música. No permetes mai que emmudisca.

Tu també ets la meua Festa.

Bon any 2016 per als habitants de Grupeco.

Que la vostra Festa continue i engrandisca els nostres cors!

03/01/2016

Petites Postals per a Grupeco, 9

Loteria

No jugue mai a la loteria. Així és; tinc por que em toque tan sols una sola vegada i perda el costum de viure, d'experimentar aquest amor.

Tinc paraules per a nodrir la meua carn i fer-la créixer.
Tinc menjar per a nodrir la meua ment i madurar.

Des que vaig nàixer puge i baixo per la muntanya russa d'aquesta intimitat que quasi no mai explicito.

Aquesta és la meua loteria: poder dir als quatre vents aquest amor que dissol aquesta carn per tal de fer-ne tan sols una amb tot i tots.

El meu petit amor creix i millora amb vosaltres.

No hi ha ja més presència, ni cap més absència: ara, quan t'escric, sóc amb tu lector, l'autèntic aleteig de la vida.

10/01/2016

Petites Postals per a Grupeco, 10

Construir la vida enmig de la melangia

Ridiculitzar, menysprear l'altre, rebutjar-lo o insultar-lo en privat o públicament, en una conversa quan tots ho fan...

Com de difícil és no caure en aquest parany, en aquest estat que ens fa estúpids a tots i ens transforma en salvatges i irracionals!

L'ésser humà desconeix que camina perdut, ignora la seua feblesa i així fem funcionar un món que, agònicament, desfem...

Hi ha qui perdona la vida a un altre.

Hi ha qui menysprea.

Hi ha qui es creu savi, contra tot pronòstic, contra tots els altres.

Hi ha qui assassina la llengua que la mare li ensenyà, la prostitueix.

Hi ha qui contra tot es rebel·la i genera violència de la por tan íntima en què viu.

Els humans caminem trists, desencaixats, perdut el rumb i sembla impossible cap solució. Sóc realista.

Ho veig a Madaya, al *facebook*, a la premsa, en el tracte entre persones (veïns, estrangers, refugiats), en el tracte d'uns éssers vius envers els altres, en aquesta política de sainet pobre, note el bategar ofuscat, una terrible violència submergida, la marginació de l'elegància, l'oblit en la mirada neta, l'amor ignorat.

Vine tu, pren entre els teus coixinets de les potetes el foc humit que en mi s'agita, que tremola en dubtes, que quasi s'apaga...

Oh bellíssima Jana, parla'm de la vida, respira-la amb mi.

17/01/2016

Petites Postals per a Grupeco, 11

A Encarna Marín

Monument.

Agafe un diccionari i l'òbric a l'atzar; s'esllavissen fulls, l'un rere l'altre, fins que pressione una mica amb profunditat i la mà troba la paraula exacta que em duu al nom que et dignifica: "Monument".

Baralle la sintaxi de l'amor amb la semàntica de la mirada, i vés per on, te'm presentes senzilla i et respire.

Em nodrisc de la naturalitat teua, els jardins es pleguen al teu pas, i l'univers comprén que tu dónes sentit a la seua efímera existència.

No t'he idealitzat en un joc més de paraules. Visc per elles i, en elles, signifie aquesta humanitat que massa sovint vagareja perduda.

En aquest altar humil, fet postal, m'acoste als colors del teu viure. Més enllà de venerar-te, balle en el text les mil giragonses d'un amor etern, tal com fan les milotxes.

Perquè aquest és un monument a la vida, un estat en què aquesta carn es projecta i com el vent no mai s'acaba.

24/01/2016

Petites Postals per a Grupeco, 12

A la dona dels núvols

Reconstitució de l'amor

Camine sota la pluja i no em mulle.
Mire el sol de forma indefinida
i no m'encegue.
Passege sobre el mar
i no m'enfonse.
Perd la vista
i és quan veig més clar.
Robe temps a tothom per regalar-te'l.
Reste hores i més hores solitàries
i és com més íntim sóc amb tu.
Em desmemorie i m'engronsa el tren
on et viu per primera vegada.
M'oblido de tot l'escrit per a tu
i em criden paraules novelles.
El vent s'aquieta i és quan m'enlaire.
Totes les obscuritats em cerclen
i véns com foc de Sant Elm.
Tremole a la fi de la línia
i un gris de tempesta m'inicia una de nova.
S'ascla el cel i recorde la pell teua,
petit horitzó.
Cau la foscor absoluta
i un ball de lluernes m'envolta.
Dels dits floreix la disbauxa
i el meus batecs mussiten aromes de núvols.
Un, tres, cinc, set jorns de desert,
però les dunes canten melodies.
Estimar-te quan siga pols
i l'amor de l'univers s'haja perdut.
Arribat ací, encara fas preguntes?
No mai més hauries de comprendre el poema.
Simplement fes-lo vida.

31/01/2016

Petites Postals per a Grupeco, 13

"Som humans i amb l'ajut
solidari de l'art
hem de dar-li sentit
a la vida estimant".

Ponç Pons

La gent no llig, tan sols mira; i en fer-ho
no toca l'espina dorsal dels vents
on m'allotge.

Tot s'esdevé massa ràpid,
sura el desconeixement, la incertesa,
que, als plecs del poema, a tu m'aclame.

No vull repetir-ho més; jo camine
tot just per paisatges de sords i cecs,
i, al capdavant, quan la fatiga s'acosta
tan sols evoque la teua mirada.

T'he vist, he tastat la llum, l'he llegida.
Nogensmenys, cap dels naufragis futurs
m'acovardirà l'esperança en els mots.
Fugitiu, hi he dipositat la vida.

07/02/2016

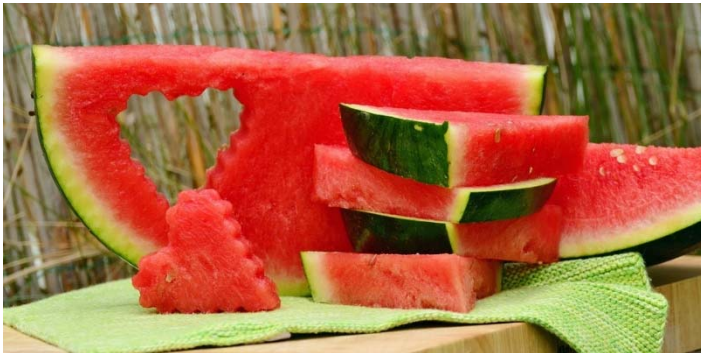
Petites postal per a Grupeco,14

A la dona dels núvols

Arrenglerats, els tarongerets creixen de llum i carn sense cap permís de ningú.

Mentre Jana i jo passem entre els fraus, cada dia supera els problemes que els humans plantegen. Fas pena si, amb aquesta edat, encara et duus assumptes tèrbols al llit!

Com hauràs de patir, fins a quina jornada, per adonar-te que cal esbandir les preocupacions perennes?

Tu i jo.

Pronoms sagrats en obrir-se als altres.

Açò i el respirar lent d'aquest present que se'ns regala. La llum del meló d'Alger que es desfà a la

boca si et pronuncie vida meua, renovat magma i promesa d'amor que esclatà molt abans de nosaltres nàixer.

Gest primitiu i so, veu on la fe encara per tu i més enllà de la mort s'estén i perdura.

14/02/2016

Petites postal per a Grupeco,15

Bon dia amics.

Diumenge i tot i que de vegades els núvols ens amaguen l'horitzó, avui m'he aixecat amb música house:

Reflex de Von Mondo.

Jana i jo hem vestit els núvols; i malgrat que el gris predomina, és el ritme qui fa moure el cor i les cames s'enlairen. No hi ha escapatòria.

Foragiteu prejudicis, costums abissals, murmuracions i enveges.

No hi ha res que no pogueu aconseguir si us ho proposeu. Aixequen les mans, pregueu, parleu, exigiu, poetitzeu... Tot allò imaginat, el que desitgeu és a la vora quan hi ha admiració per la bellesa.

Tots hem tastat plats amargs, però existeix una cuina secreta, la d'un univers enamorat on vosaltres sou la clau.

Ja no crec en lluites, ni les encomane. Foragite tot vocabulari relacionat amb qualsevol violència.

Construïsc, apreng quotidianament el llenguatge de la tendresa sense mirar què n'opinaran altres. Si destrueixen, tornaré a començar de nou.

Mentre el cor sostinga aquesta esperança caminaré; de la vostra en sóc deutor.

21/02/2016

Petites postal per a Grupeco, 16

Se'n va la llum, sí, i una pedra rere l'altra del camí poden fer que entropesses i caigues -gàbia de foscor- en desesperança.

I invisible dius tu: - Sempre fas cercles al voltant del mateix.

Fa temps que te n'anares i aquesta saba de felicitat és tan sols un cruel record, l'apunt d'un àlbum, ara lleu claror. Com és de còmode abandonar-se al naufragi!

Resta una mà que tremolosa ja no encerta ni la música, aquella memorable suite Gayan, d'Aram Khatchaturian- que cantàrem i ballàrem d'adolescents.

Neva melangia en aquest capvespre.

Mentre escric, intente amb paraules aquell amor possible, que, definitiu, no s'esborre, bandejar aquest panteix que a les ombres el mena i, neguitós, sols vacil·la.

Beu-te el seu record, sencer!

Ets la música d'aquesta ciutat que solitària m'habita. Vull creure-m'ho, m'esforce.

Encara em canten les roses tendresa.

28/02/2016

Petites postal per a Grupeco, 17

Comiat

A Jordi Roselló, José Pascual i Vicent;
a la memòria del seu pare.

La nit ha estat com de costum. Sembla com si no hi haguera res i tan sols regnara el silenci i un buit absolut on cap tota la soledat del món.

Jo dorm i em desperte alhora.

Voldria acotxar els teus somnis de xiquet, pare.

Els he imaginat tantes voltes, no te'ls he preguntat, poques vegades; sí, te'ls he demanat i quan me'ls explicaves me n'adonava com de distints varen ser als meus. Però també els tingueres. Un de tants fórem nosaltres.

Ara quan la vida se t'escapa enmig d'aquesta obscura quietud, faig repàs dels temps compartits, de les paraules, dels valors, del pacient i callat voler quotidià.

- Demana'm aigua, demana'm pa, un tros de cel, el sol, la llum, les meues mans.

Tot t'ho duré fill...

Això em deies mentre no entenia significats, però coneixia que allò amb què m'acaronaves era bell i bo.

Tan sols això puc fer, romandre com un petit fanal a la vora de qui fou mariner quan jo era un innocent grumet.

Estimat pare d'aigües dolces i salades, estimat pare d'un viure sense por davant dels meteors.

Que tingues bon vent i vela ampla per aquest darrer viatge teu.

Has de saber que, nosaltres, siga en la memòria oculta de la pell o el cor de primavera cíclica que ens renova, sempre t'estimarem...

05/03/2016

Petites Postals per a Grupeco, 18

Sempre vaig molt davant vostre, estimats lectors. Quan vosaltres llegiu l'escrit, no és que l'haja oblidat, però han passat massa dies des que em saludà i el mire a aqueixa distància que ens l'allunya de les presses i el desig.

Sí, m'hi identifique; però d'altres llocs m'anuncien les paraules amb els seus carrers i terrats, amb balcons i un sol que fa voltejar les campanes, mirades i persones diferents.

No cregueu que és ben fàcil connectar els nostres mons.

Però aleshores, un moviment tan senzill com mirar el cel, de nou ens uneix. Perquè alguna volta l'escorcollem, no?

M'he acostumat a mirar el cel dels altres, amb les llums i les ombres, car les meues també són així.

Sóc un home ordinari, però amb paraules per baluard!

No m'amaguen, ni em defensen; hi trobaràs recer si amb els ulls nets les dius i t'habiten.

Vet aquí aquesta pau humil que vull transmetre't.

13/03/2016

Petites Postals per a Grupeco, 19

Viure consisteix a acceptar definitivament la injustícia i el fracàs com aspectes quotidians.

Sí, avui deixeu-me manifestar aquest glacià infinit on, com pedres vessant avall, esvare.

No patiu, no m'heu de convèncer del contrari, no ho intenteu.

Això esdevindria un miratge, aqueixa forma usual dels petits enganys que ens injectem per esperar-nos.

Ara mateix, em demanes què tinc clar?

T'ho diré: sobre un roc anònim la meua ment bascula mentre observe els vaivens de Jana i com s'esporga. Tan sols ella m'acompanya i no vol que res li justifique; és aquest l'íntim i únic calor en què accepte la vida, presència efímera en un paisatge on tot naufraga.

Ni cap seguretat, ni cap por ens inquieta: ella, moviment de qui em desprenc i dintre meu muda.

Existir en l'amor.

La resta, ja saps, literatura.

20/03/2016

Petites Postals per a Grupeco, 20

Dóna'm tot l'orgull que et queda; dóna-me'l, sé que fa mal, car jo també el tinc i fereix.

Dóna'm aqueix orgull que s'entortolliga al cor teu i fa que sagne.

El guardaré en una caixeta de flors i les roses prendran el seus pigments. Seran pètals blaus d'una frescor inusitada. És en la natura on tota feredat és calibrada en la justa mesura.

Desfem l'orgull, esmicolem-lo.

No cal marejar-nos per tan poca estupidesa.

Vull veure als teus ulls els colors de la vida que, magnífica, ens espera.

27/03/2016

Petites Postals per a Grupeco, 21

A Miguelot

He convocat galàxies,
la serenor del cel,
el lligam dels acords
per observar què parles.
No res em cal si véns,
com tampoc si te'n vas.
Has estat generós,
tan breu com transparent.
Als teus ulls he pregat
un mot i com un llamp
de llum m'ha estat dat.
No has tingut problemes,
has estat natural;
Hem rodolat pels camps
de la paraula viva.
Hem escoltat els altres
llurs clams, els crits, el verb.
Són els companys i amics
que ens nodreixen de vida.
La colla de Grupeco
espill d'un paradís...
I com sempre em somrius
note una força oculta
emergint del teu cor.
En el silenci et viu
alhora que et transforma
un bell foc:

gratitud.

3/04/2016

Petites postals per a Grupeco, 22

A Joan Badenes

Aín.

Divendres i passen els núvols. Callat, mire per la balconada aquest ensopir-se del capvespre sagnant: plouen els ametllers pètals d'hivern. Ella s'enrosca al matalàs viatger; l'acarone amb el tou dels dits: confiada, Jana dorm.

Dissabte, al coixí dels somnis, l'alarma em desperta. Com dos llavis entreoberts, del finestral al vidre entelat, un cor plora dues inicials. Fa mitja lluna que el vaig traçar.

La Vilavella.

Amics i família fins que la llum se'n va: Felix aniversari, Joan! Simplement estic, transparent. Bec dels entaulats aquesta senzilla felicitat. Gràcies per compartir. Tonar a casa i em rep el sofà; s'acluquen els ulls.

Diumenge, a casa, de matinada uns entren i altres ixen. El pols de la llum vol véncer aquest despertar. Hi ha una postal, la 12, que em balla en la ment; una melodia l'acompanya. El temps no passa; és en aquest cor que passeja. Viure i morir és la nostra existència. Indisoluble en el contrallum, sempre sorgeixes tu.

10/04/2016

Petites postals per a Grupeco, 23

Cotxes de carrer

Mireu-los allà, tranquils, pacients a qualsevol mirada. Són els cotxes del carrer, humils, ara fregant la vorera dreta, ara l'esquerra.

Amb sigil, aquest matí prou d'hora, els observe i no mai em parlen amb la veu. Travesse llurs cuirasses d'acer i, vençuts, em narren tota mena de converses i silencis.

El meu cor s'estremeix per llur mirada escrutadora: crits, mans enlaire, insults, silencis, paraules a cau d'orella, tons agredolços, serenitat, imprecacions, uns ulls que es besen, mans que cusen les vestimentes de l'amor pacient...

Senzills cotxes de carrer que aquest diumenge pregonen i m'apunten bocins de vida autèntica; vida que abilla i despulla els humans, creguts ells de la seua absoluta importància, però tan sols un efímer llambreig.

Així, com aquests cotxes, voldria fer jo amb el regal d'aquesta vida encomanada: amplificar l'experiència quotidiana, treure-li l'escalfor, comprendre en les coses aqueixa oculta humanitat.

17/04/2016

Petites postals per a Grupeco, 24

A Fina A.

El regal d'un gran amor.

Camina sola i perduda pel poble. Desconeix parets, carrers, aparadors i voreres. Camina sola mentres la veig des del meu cor estant, palplantada i amb els ulls absents, aqueixa cova de vés a saber quins tresors no mai perduts.

I jo els sé. Anys arrere em plorava asseguda als bancs del parc quan jo passava i intentava sostenir-li aquell oceà de poderosa tristesa.

Va pels carrers i desconeix el temps, sempre elegant i polida, cabells al vent i amb aqueixa mirada de flors d'hivern.

- Què fas, li dic. I simplement somriu despreocupada de qui siga jo, d'aquesta identitat massa humana. I al somriure seu, el meu cor s'agafa i com un ésser feliç anem camí de la casa on ha oblidat tots els somnis, però que encara l'acull.

Amb ella i per les mans enllaçades s'obri la inexplicable experiència de la confiança absoluta i total.

Al seu costat, cada pas increpa el silenci; i és en aquest recer on oblido noms, sintagmes i totes les oracions...

Com he pogut estar mereixedor de tan gran amor?

24/04/2016

Petites postals per a Grupeco, 25

El soroll del vent.

M'assec a un ribàs. Aixequi els ulls al cel i observe una bandada d'estornells. Planen i revolen fins que s'aturen, amb les lleus potetes, al fil d'aram que transporta 30.000 volts. No diuen res.

Des del meu lloc estant, admire aquesta lenta parsimònia, el fet d'assaborir el present.

No existeixen passat, ni futur. L'olor dels teus llavis colpeja aquests dits; i en embogir l'escrit, totes les banderes del món parlen dels vents que allarguen les llums i ombres del nom teu.

El soroll del vent que xiuxiueja.
Els ulls del capvespre que cerquen.
La veu del sol que toca.
Els ocells del cel que et criden.
Les flors dels cabells que recorde.
La música del cor que bressola.

Véns a mi amb els noms més novells i distints, i t'escric una vegada i una altra més encara.

I no em cansaria de llegir-te, de pensar-te fins i tot en llengües estranyes per trobar aqueixa elegància que sura en la teua mirada.

És oblidar-me del vent i sentir, en la remor d'aquests pensaments, l'eco d'un ball.
Com t'ho diria, la teua ànima.

01/05/2016

Petites postals per a Grupeco, 26

A Bea Cano

La sendera sempre és la mateixa.

Amunt i avall, amunt i avall, sentir els peus sobre la terra, aqueixa escalfor que tremola en la carn, pensar, també somiar, preservar la fe, no abandonar l'esperança, la vida, al capdavall.

Amunt i avall, avall i amunt, silenciosa s'acosta la nit en la finca on escric cadascuna de les postals; espolsar la pols intel·lectual, acatar amb mans obertes els mots d'un cel blau, creure en aquest present tot i trobar-se gangrenat, imaginar com, al col·legi, somriuré als infants, treballar contra tot pronòstic, amb dignitat

Amunt i avall, amunt i avall i pensar-te lliure, sempre amb el teu somriure en el treball, amable, servicial. Tu serveixes atenta als altres, enmig dels núvols que, ara mateix i en la teua absència, semblen fixes des d'aquests finestrals.

Vivim alienats, humans inútils per canviar tants falsos dies, creguts de no sé quins estranys poders, enganyats.

Però ara sóc jo qui camine i m'agafe com l'últim remei a la teua bella **abraçada**. Si et plau, no em deixes perdre en el miratge d'aquestes paraules.

Sempre és la mateixa sendera que em duu amunt i avall.

No t'allunyes massa, obre'm la mirada, les teues mans.

08/05/2015

Petites postals per a Grupeco, 27

Eborra.

Aprén a esborrar.

No solidifiques paraules, no les fixes com si tingueren valors d'eternitat. Eborra la visió raquítica d'aquest viure.

Desdibuixa el seu alè si separen, si fan dubtar, si trenquen l'harmonia. No et refregues amb sa olor a destrucció. Crema les andròmines mentals, els reduccionismes intolerants.

No existeixen millors, ni pitjors objectes, plantes, animals, persones: no oblides que sempre hem classificat.

Obre't als vents, acull la calor, adora el fred. Tan sols hi ha persones, abraça't als elements.

Eborra catàlegs i prejudicis. Capbussa't en la generositat, denuncia el mal que ensinistra qualsevol petita o gran llibertat.

No acceptes homenatges, car amb la teua vida n'has tingut l'autèntic i l'únic, l'original.

Aprén el silenci; escalfa't humil com ho fan les plantes al sol. Retira't en calma: amb la mirada desposseïda esdevindràs molsa humida o molsa eixuta.

No n'has de fer calendari.

Asserena't i respira.

Altres, per tu, parlaran.

15/05/2016

Petites postals per a Grupeco, 28

Les variacions de l'amor.

Sabeu que estic. Sempre present.

Sóc amb vosaltres en el més absolut dels silencis.

Us ho heu de creure. Heu de tenir fe en mi, de la mateixa manera que, amb vosaltres, jo la tinc.

Esteu sempre en els meus pensaments. Sou múscul i cor, alegria que en mi batega. És com l'estat de l'enamorat, però superat per aquell altre de la donació absoluta i gratuïta, total.

Sou meus, una part meua, un bocí profund del meu amor que aprén i es renova a contracor, que transforma les calamitats, les absències i aquesta solitud en què, de vegades, es capbussa.

Al moll de l'os que em sosté hi ha unes petites vibracions, els fofens de la felicitat que, per vosaltres, m'arriben.

No mai podria tornar-vos, ni amb les paraules més sensuals i directes escrites, aquesta emoció de sentir-me viu, un ésser que tot i ser matèrial, s'escapa i es transforma en un esperit lliure, enamorat.

Ara veig com tremola l'ombra de la carrasca en l'arenita, una despreocupada formiga s'hi passeja. Capte els ocells més llunyans i els seus cants; Jana, asseguda a la vora, respira.

No són aquests mots una abstracció: constrènyer aquesta felicitat i expandir-la a tothom; vessar-la, notar-la en el sol que ens acarona, en la terra que m'acull, en el pas de la sang del meu cos que amb mi camina.

Lluitar amb amor, reconèixer l'Altre, acceptar els errors, no prejudicar mai ningú, ser vent que balla sobre els tous dels dits, la mà sempre oberta.

En aquesta quietud que m'envolta, ara mateix tots sou presents.

No tingueu mai por d'agafar-me-la, perquè us pertany: us dec la Vida.

Aín, a 13 de març de 2016 assegut a la pedra roja (arenita) mirant cap Eslida.
Summer Fields, track 3 de Moonwater, Rudy Adrian.

22/05/2016

Petites postals per a Grupeco, 29

De com la literatura transforma la nostra vida.

Ple i arrebossat per la llum, me n'adone com d'ignorant sóc, quantes mancances tinc, com d'immadura ha estat i es presenta la meua empatia envers tothom.

Respire amb profunditat i tanque els ulls; escolte com un mormolar dels ocells, el cant amable de l'aigua, la granota que rauca, el treball d'un pica-soques amortit, ben lluny. Batega el cor, es desborda la ment.

Amb aquesta riquesa actual, buide tots els pensaments, les paraules lentament s'esfumen; sóc boira, vent que tremola.

Per què l'odi, per què tanta maldat, per què l'orgull que picona vides anònimes, per què la impenetrable supèrbia i l'elàstica cobdícia ?

No hi ha capacitat d'anàlisi, molt menys d'introspecció i eternament llunyana la intenció de fer justícia en aquest món.

Ara emmudisc i escolte la natura que parla. Sóc plena harmonia: mireu, l'Univers.

29/05/2016

Petites postals per a Grupeco, 30

Avaluació.

Vinga va, qui vol avaluar-me?

M' he passat durant 35 anys avaluant persones, acadèmicament, és clar.

Però avui voldria que m'avaluàreu. No tingueu pànic, ni por. Feu-ho, no us en priveu. Parleu amb honestedat. Completeu-me el trencaclosques, la meua realitat. No oferiré cap resistència, ni agafaré les vostres paraules com un assumpte personal.

Anys arrere, jo era una andròmina estranya; semblava tranquil, però internament era un malcarat; ara he descobert que esdevé un bon exercici per tal de créixer, per veure't en les mans dels altres, per creure i confiar.

Podeu dir allò bo i allò dolent, expressar quan m'heu vist de lluminós cel o en les hores del profund clarobscur. No patiu per res. Acceptaré tot allò dit. Al vostres vents onejaré.

És hora d'acceptar-me, de considerar-me un humà corrent, aquell qui deu ser criticat i corregit.

Al capdavant, ara tan sols em resta estimar-me i esbandir aqueixa falsa compassió que em professava.

Sí, estimar-me, perquè tots vosaltres heu fet que, per una banda o per l'altra, serenament em reconcilie i abandone tot intent de ferir.

Si us plau, avalueu-me; arribats ací ho considere el més preuat regal.

05/06/2016

Petites postals per a Grupeco, 31

Petit detall

A Ana i Guillem

Avui he restat sol de bon matí a casa. Mecànicament el cervell, tot just després de desdejunar-me, ha pujat a endreçar les cambres dels somnis i ha restat paralitzat en obrir les persianes. No, no entrava cap raig de llum, car el cel vestia de plata trista. Però en un racó de la taula ha vist una nota petita i senzilla: "te vull".

Al costat, l'ordinador restava en suspensió i uns apunts mullats de colors fosforescents assenyalaven la nota.

Quanta emoció continguda en aquestes sis lletres, quants silencis, quants secrets!

Aquests vaivens dels gestos pronunciaven per a mi el que diem amor: la mà que ha buscat el paper, els ulls que endreçaven els mots, els batecs del cor que reconeixeran aqueixa emoció.

No he volgut tocar res de la taula, no; i mentre feia el llit me n'he adonat com les sis lletres em somreien i observaven.

Gràcies als dos he tornat a creure en allò que es pensa i no es diu, però existeix: vosaltres li heu dit a la plata del cel trist que jo veig, que l'amor encara és viu.

12/06/2016

Petites postals per a Grupeco, 32

Miracle

No m'ho explique, de veres.

No hi ha cap d'explicació.

Simplement mire cap enrere en el temps i veig com el mots s'arremolinen en aquestes postals.

Intentes recordar-les, la 4, la 12, la 23 i em pose les mans al cap. És com un cicle, com l'aroma de les flors del taronger que torna cada any, cada estació.

Arribes a creure't que posseeixes el control, que en l'escriptura tu dirigeixes les regnes de la subtil creació... Però no res d'això recompon aquest trencaclosques.

Hi ha la fe, sí. Una fe bidireccional que t'interroga i a qui preguntes enlluernat.

Hi ha també la mística de l'encontre; les paraules segueixen la llum regalada. Ets brúixola de l'encís i elles et trien, no hi ha motius concrets, perquè sí. Tremoles d'absoluta felicitat.

Escriure.

Escriure-vos amics i amigues, escriure-vos amb un amor total: el miracle de l'apertura del cor batent, la feina oculta, sincera, tranquil·la; la servitud de l'alquimista que balla fent voltes i més voltes amb les paraules, però no mai es vanta.

Ploure de vida, l'actitud perenne de tot escriptor: copsar i brindar el compromís.

19/06/2012

Petites postals per a Grupeco, 33

L'hora

Haviem discutit, a bastament, sobre el tema i resultat del canvi i el que això suposava.

Em deies que si l'avançaven o l'endarrerien i la lògica de la llum que s'estirava en els moments.

Jo tan sols volia un moment teu; però, com dir-t'ho sense paraules?

No t'entenia i apamava la meua pobra intel·ligència.

Amb deler observava les teues mans, el to de veu i l'aire que, subtil, formava part del teu cos.

I et rebatia acovardit perquè aquest moment temps fugit- s'acabaria.

Tu te n'havies anat de viatge al sud dels meus desitjos i jo vaig arribar a un atzucac amb una trista llum.

Assegut en un banc d'arenita, a les arnes dels fanals d'Aín, un cop més, els demanava el mode de recuperar l'hora d'amor que aqueixa convenció no mai més ens tornaria.

26/06/2016

Petites postals per a Grupeco, 34

Cremant llenya

Vaig pel tros irregular, d'ací cap enllà, sortejant tot tipus d'inclemències emotives que fa la vida.

Hi ha cops que restaria quiet i no em mouria, com l'esquelet ho fa a la terra, com aquell bocí de cor glaçat en l'àlbum del sentiments que vàrem viure, llenya seca que atià el foc.

Altres vegades les poderoses flames, no podrien esborrar del cos totes les tempestes viscudes de la nostra supervivència.

Avui, novament, arreplegue entre els fraus les branques i fulles de la poda quotidiana. Agimponar-se, redreçar-se, fer tentines, gatejar amb tots els verbs, conjuguar-los, infinits, com tu.

Els restauraran cada cèl·lula d'amor per renovar-nos lliures, independents.

I així forçar-nos -contra els meteors diversos de l'existència- com l'au fènix que en nosaltres sempre existí, existeix i, per humils i trencadisses lletres, ens sobreviurà.

Has de creure'm, jo sempre ho he sabut: no hi haurà mai res que engrillone la llibertat viscuda d'aquest amor.

03/07/2016

Petites postals per a Grupeco, 35

Sí, porta'm per a sempre Beatriu,
ensenyam a no caminar amb els peus a terra
per a sempre és sempre, pels pèls.
Ah, digues-me quants desastres tinc a les mans,
digues-me si és perillós que siguem feliços.

Beatriz, Chico Buarque.

Mona de Pasqua

La meua Pasqua s'ha reduït entre altres coses a menjar un paquet de pipes a la plaça d'Aín davant d'uns cotxes que no em parlen.

Que estiga plena de persones o buida, malauradament és el mateix per a mi. He de reconèixer que la solitud i jo ens avenim prou bé.

Gràcies a la ment he rescabalat aquell xiquet que encara sóc i dintre meu batega i els capvespres amb els pares i germans a la sequieta del Roig.

I la mona em diràs?

La meua sort ja fa temps que la vaig dipositar en el cor de la dona dels núvols: farà com tres setmanes que diàriament em cruspisc amb sagrada veneració la massa d'amor cuïta que les seues mans varen fènyer per a mi: fermenta en mi la seua vida.

10/07/2016

Petites postals per a Grupeco, 36

Nit i dia

De matinada, he sentit el caure d'una gota d'aigua sobre una caixa de cartró al celobert.

Era de nit i no se m'havia dormit el braç com ho ha fet en dies passats. El somni, un que es repeteix aleatori: "tinc examen de sociologia i no he tingut temps de preparar-me'l". La causa sempre era, en aquells anys, que no m'acostava a les classes per causa de la pluja.

Aleshores anava a la Universitat amb motocicleta i si plovia restava a casa. Perdia els apunts. Pensava que algun company me'ls passaria i això no mai ocorria.

Així i tot vaig superar totes les proves i, anys més tard, les oposicions: recorde la tancada en un dia de cel blau i esplèndid a la ciutat de Barcelona; vaig sorprendre el tribunal amb l'etnometologia americana de Harold Garfinkel durant 55 minuts. I així, sense saber-ho, s'inicià aquella drecera que em portà al temps assolellat del teu viure.

La nit, la pluja i els somnis d'abans que tornen a sorgir d'aquesta caixa blanca que és la ment.

Ara, ja de dia, ennuvolat i gris, te m'acostes sigilosa amb el teu amor fet record i perfum.

T'inspire: tots els temors, els boscos d'argelagues i esbarzers esdevenen móres i plaer; han construït el llogaret per on la meua ànima encara vagareja.

Creus que saps tantes coses de la vida i te n'adones d'aquesta falsedat, car ella es presenta com regal. I és que vull dir-te que els records, paraules fetes carn, neven sempre eterns en mi: no mai moriran.

17/07/2016

Petites postals per a Grupeco, 37

Tot allò que se m'escapa

A Isabel Molés

Estimada Isabel, t'escric aquest petit escrit enmig de l'hort on cavil·le totes aquestes postals. A poc a poc assumisc com l'oblit em visita i accepto que per més voluntat posada i empeny no canviaré el món. Amb el transcórrer dels dies he comprés que no existeix cap voluntarisme, ni enaltiment fatu de cap individu que pugui sostenir aquesta tasca.

Camine entre els frauds amb el cap cot i una màrfega de pensaments que s'entortolliguen i fan sotsobrar la meua ànima. Em cau el sol de biaix i no puc amb la pena i tristesa que arreplegue cada jorn i que, desballestat, xafe.

Però aleshores Isabel, recorde el teu missatge:- Bon dia, Príncep, ja és primavera!

I des dels teus quatre anys comprenc que sóc un miserable per tota la bellesa que se m'escapa:

El vent que et canta al bosc,
el despertar del gerani jaspiat,
la formiga que amb l'ànima transporta l'aliment futur,
els noms blancs afegits als teus somnis,
les músiques que et fan vibrar,
el somriure dels teus cabells,
els teus llostrejars en l'amor,
el voleiar silencios de les fades,
les mans dels pares que t'acompanyen,
tantes i tantes altres coses...

Bellíssima Isabel, ara no comprendràs aquests enginys de paraules que t'adrece. Ho sé. Però els he plantat al cor dels teus pares on creixerà una delicada flor per acompanyar-te; viurà molt més enllà de les estacions i serà sempre amb tu.

És per la innocència que la teua dolça veu en mi desperta i com una almoïna m'ha obsequiat tot açò que és massa i se m'escapa.

T'intente un tobogan de paraules; te'l dibuixe per mormolar-te, tímid, com t'estime.

No mai oblidaré aquell teu "Bon dia, Príncep, ja és primavera".

Empetitit per la teua llum, sempre seré teu. I tu, en aquest cor, la primavera.

24/07/2016

Petites postals per a Grupeco, 38

Orografia

Són sis mesos sense beure'm la pluja que enyorava d'aquests carrers per on caminaves.

I de sobte, estàtues, arbres, façanes i tot tipus de senyals són plens de blancs caramells.

Fa massa temps que arribà el fred, que s'instal·là. Encara tinc dubtes si els meus passejos foren reals o u n a mena d'experiències de somieig. No entenc avui, encara, aquesta obsessió pels caramells tot i que no mai he habitat indrets on llur presència fóra insubornable.

En canvi, sí que t'he somiat fent equilibris en la distància, com també que intuïa una comunió de present i vida.

Conviure ha estat una mena de desgel, fos el cor entre pedres i arrels, inconsciència i absoluta fe en els cims i cavorques, llocs que acolliren les llavors de nosaltres, aqueixa humana orografia.

31/07/2016

Petites postals per a Grupeco, 39

Canvis

En cada vol, l'ocell inventa l'aire.
Josep J. Conill

Em preguntava pels canvis. Era sempre jo el mateix que havia sigut i seré?
Si això creia, negaria aqueixa flàmula amb què em reconeixia.

Sóc vent, el profeta de les flors, aquell qui s'atura als ulls -habitacles del desig- però també t'empeny. Parle i calle, persevere en tu, dintre teu, en la corol·la externa de l'ofrena que em fas. Besar, abraçar-te en aquest vals de l'abandó. Sempre he estat i hi seré.

Estic quiet, en la llengua que et somia la tendresa dels mots, garlandes en mi, del vent. Fluïsc, vols agafar-me, però m'esmuny de l'intent d'objectivar-me.

Ésser cristall, deixar entrar i marxar cabòries, silencis, el tacte on encarnàrem ombres i llums, el triomf que s'engegà en viure: presència eterna que sobreviu el foc de totes les galàxies.

07/08/2016

Petites postals per a Grupeco, 40

Intimitat

A María Luisa López de Lerma

Les paraules s'engronsen en la quietud seua que admire.

Dia rere dia, impassible, veig com una dona solitària entra en aquesta cambra d'andròmines on m'hi trobe.

Sempre saluda, elegant, concisa, amable. Agafa una cadira malmesa i seu. És l'hora d'estirar el temps: rutines corporals que amb una subtil gràcia fa callada. La mire i la veig; així, amb delicadesa, és meua.

Grate un cop i un altre els píxels de la pantalla amb els dits que escric i del sòl ocult emergeixen paraules líquides: li les done, li ho vaig prometre; i ella beu confiada, assevera amb el cap que fa cercles, a la intempèrie s'obre en abraçades. Amunt i avall, a l'esquerra i a la dreta; una vegada més, altra: bec la seua pau.

Potser ella no ho sap, però cada dia danza per a mi; infon iridiscències en aquest espai desolador.

En el centre del seu món, ella balla amb la llum: jo sóc l'aire.

14/08/2016

Petites postals per a Grupeco, 41

La veu callada

Frau a frau trenque la sequera dels mots. Faig rodar pedres i branques inerts -com si d'un riu es tractara- per beure'm la vida. Amarga l'experiència de no

dir quan arriba l'hora del silenci al capvespre: les flors de taronger suavitzen el camí.

Ningú no ha sospitat mai d'aquesta veu. És en la solitud més ferotge que has de creure la boscúria dels Altres. Són

aquests ulls que t'entrenen les humitats invisibles.

L'esperança batega sempre el verd més profund; pots dubtar-ne, però salvatge, t'espera.

Digueu-me en el silenci, la vostra vida.

21/08/2016

Petites postals per a Grupeco, 42

Una pedra

A Maite Ferrandis i Antonio Buchó

A les mans tinc una pedra. No és gran, ni bella, ni petita, ni irregular. És tan sols una pedra i en ella - m'incloc- cap tot l'univers.

Amb ella aprenc a viure els meteors, el pas del temps. Per ella he descobert que no cal inquietar-se, com tampoc no res he d'esperar.

La pedra simplement és; desatén comentaris, murmuracions, encaixades de mans i també oblits.

Una pedra opaca o transparent, una pedra que concep l'humor del tot, amb la duresa justa, incapaç de qualsevol lloança o de fer emmalaltir algú. Una pedra simple, delicada, car en ella em reconec i m'accepte no dividit, no separat, no angoixat, més aviat complet.

La pedra, potser, riu i agraeix el silenci, la inconsciència en què existeix. Ser una pedra sola en un petit lloc i amb les paraules pentinar-te - lector- aquest amor secret que sent pel món.

28/08/2016

Petites postals per a Grupeco, 43

Darrera línia en femení

Assegut a l'ombra que uns tarongers regalen a la sèquia eixuta, pense en la deu refrescant que raja i no s'atura.

Tens el temps, treball i ocupacions diverses que ens separen. Però això són apariències. Aquests mots són fils que apunten el teu nom, el suspenen com aqueixa olor de flor que en mi perdura.

No som éssers aïllats, tot i aquestes distàncies físicament estúpides.

El sol que no veus però t'assenyala els bioritmes m'ha fet un escoltet. M'abrace a la molsa verda d'aquest esponerós taronger, mentre a distància olc la teua femenina vida.

Avui tot és femení: com totes les **paraules, dona**, que ballen per a mi en la **vesprada**.

04/09/2016

Petites postals per a Grupeco, 44

Simbiosi

Ja saps com d'elemental és el meu viure. Obrir els ulls, respirar, gesticular, parlar, feinejar, qualsevol pensament i acció caminen d'aquest món interior cap al teu.

Aquest far de llums al vent és un sentiment que visc i somie. Rere cada corba del text escric el seny que em fa teu.

Per tu i amb tu em sé viu.

Fes-me costat: viure't en la música, és per a mi la felicitat.

11/09/2016

Petites postals per a Grupeco, 45

Incomprensió

T'aixequés. Bon dia. Plou a la dutxa. T'escolte, de lluny, amb el coixí que ens separa els espais. Nosaltres es dissol mentre ens bevem la llet d'avena. Dringuen, entre l'adéu i les mans, les claus.

No hi ets.

S'evapora la teua olor. Clava el rellotge segons al meu cap. Una lenta separació s'obre amb ferides sense rastres de sang.

Endrece unes poques coses amb l'excusa del viure. Allargue el matí. Isc al carrer, camines amb mi, els pensaments fan diana. No entenc el perquè d'un sol que em somriu. Bregues amunt i avall mentre la feina et crida.

En el futur, quan en un matí plujós potser algú llija aquestes paraules eixutes, què li evocaran?

No trobe alguns verbs al diccionari: sentir, romandre, abraçar.

Esbosse un cataclisme en la ment que implosiona, dama de l'horitzó, en un punt.

Eterna, no existeix l'extensió en l'amor.

18/09/2016

Petites postals per a Grupeco, 46

Reivindicar la veu

Reivindicar la veu amb el silenci.

Observar els qui no mai han estimat la seua, pobres pàries oberts al desassossec, a la voluntat incendiària de canalles sofrimats per l'odi.

Reivindicar la veu davant els qui, fracassats, projecten la ràbia dins dels cors nets enfront de les aurores.

Reivindicar la veu contra les consignes arribistes, contra la comoditat o l'afany d'èxit mundial.

Dic veu i recorde ma mare.

Dic veu i em vénen jocs, crits i comes ajudeu-me a corre-cuita d'illes de felicitat.

Dic veu i em mormolen les fonts, la pineda d'estiu, m'esguiten els rius.

Dic veu i m'envolten vespes i abelles, flors silvestres, caus ocults, horitzons de foc.

Dic veu i l'avi em narra la vida a la llum del carburer.

Dic veu i el cor em crema com a un adolescent.

Dic veu i pren cos l'olor d'aquelles amanides de tonyina enllaunada amb pèsols, pebrera roja, olives i cogombres amb vinagre.

Dic veu i em gite sota la remor de la pineda al vent per cercar figures als núvols.

Dic veu i tanque els ulls; i aleshores se'm presenta un xiquet que enlaira milotxes.

I cec i mut, per la memòria, reivindique la veu i la llum adormida en la foscor; i és aquí on la llavor de la bellesa fecundarà aquest silenci.

25/09/2016

Petites postals per a Grupeco, 47

Encàrrecs

Estic ocupat. M'ocupes un temps. Sóc una ocupació perquè faig sempre encàrrecs amb mans blaves, obertes al temps.

Sota les ombres dels fraus escric el teu nom floral.

Somrius al sol que fa carasses perquè ho escriga.

Bufa el ventijol una quietud profunda, mística, absoluta i corporal.

En l'absència teua, del mot llibre rou de felicitat.

Paladege la teua imatge diluïda, lligabosc nodrit per la saba que t'habita.

Percep aquesta minúscula vida, als carrers, als parcs, als jardins, al bancals, a la butaca. És tancar els ulls i tot és ple de vida que mor, de mort que renaix.

Titil·lant, sota aquests ombratges mentals, sempre navegues tu: un regal vigorós que m'ha estat concedit.

02/10/2016

Petites postals per a Grupeco, 48

Autoretrat als 56

Cada dia amb el mall de la vida colpege el moll d'aquesta existència que em significa.

Treballe amb emoció i voluntat l'oblit que em sotmet, engronse el meus fracassos i somriures, li agafe les mans a la decadència que aguaita, apreng la provisionalitat que sóc i m'accepte la banda íntima que no llueix.

No sóc un manual, ni un grapat de consells o calaix de virtuts...

Sí, aquest també sóc jo, esquelet, múscul, cervell.

Respire amb devoció aquest bategar que m'identifica, agràisc la consciència, beneisc els qui em complementen perquè amb ells camine, valore les seues veus que acreixen el silenci profund que m'equilibra, venere la vostra paciència envers la impulsivitat en què, de vegades, tot ho crucifique.

Amb una metàfora, vosaltres sou l'àngel que acompanya la consideració intempestiva que parla i de la qual no renegue.

09/10/2016

Petites postals per a Grupeco, 49

Vespes gronxadores

Després de tantes postals escrites, sóc conscient de la meua tasca.

He caminat molts metres, quilòmetres diria sota un cel de núvols, amb altes temperatures i vents que m'han acollit.

Jana s'ha acostumat al silenci de les passes i mentre camine entre els fraus paral·lels, ella economitza energies travessant petits monticles de pedres i argila fins seure al seu racó ombrívol des d'on ataïlla el petit món on sobrevisc.

Han passat sis llunes per on trepitjava la pols i ha estat avui que m'he adonat de les vespes gronxadores.

Silencioses en el vol, abracen abelles entre les seues potes. Cada quinze o vint segons aterren i, en fer-ho, agullonen petites dosis del seu verí que immobilitza les víctimes. Sabran els mel·liflús insectes que moriran?

Mire el terra i veig centenars d'abelles eixutes, inerts a la vora de petits caus-sarcòfag amb terra granulada. Amb molta cura la vespa introdueix sota la superfície calenta l'animal abraçat i atordit. Potser l'injectarà l'ou en l'interior d'on creixerà una nova existència?

Escric entre la vida i la mort i no havia estat mai conscient fins aquesta observació. Sí, escric entre la vida i la mort i he nadat aliè perquè sempre he pogut respirar.

Com diu el poeta, cadascú de nosaltres no importa qui siguem i on arribem. Hem nascut en aquest món per tal de veure'l, sentir-lo, escoltar-lo. No importa en quina cosa ens convertim, no fa cap falta creure'ns essencials, voler ser algú. Cadascú de nosaltres li dóna sentit a la vida dels altres.

16/10/2016

Petites postals per a Grupeco, 50

El pont

(Conversa entre mare i fill)

Mira, estimat, tu bé que ho saps, com de complex és manifestar les nostres preocupacions, tenir cura dels altres.

Vivim envoltats de prejudicis i desconeixem el profund silenci on els altres floreixen.

Quan ella vindrà del treball, tu la miraràs. Simplement has de mantenir-te callat, però obert. T'acostaràs i faràs per abraçar-la. En silenci, no has de dir, ni fer res, tan sols sentir-la, mirar-la. Oblida't de tot, del passat, del dit i ocorregut.

Posem per cas que t'evitara...

Acceptaràs la seua llibertat, respecta-la amb tendresa... I això és tot. Allò que importa és simple, senzill, humil.

Vet aquí l'amor, aqueixa acceptació que fa lliure l'altre, un sentiment que nodreix i respecta, l'alga solitària que en la mar profunda i salada sempre sura...

És un cicle sagrat. Tin fe. Any rere any sempre s'acosta una nova primavera.

23/10/2016

Petites postals per a Grupeco, 51

Confessió

No demanaré res de ningú, ni una paraula, ni el silenci, ni cap acció concreta i determinada.

He meditat en veu alta o almenys ho he intentat sobre l'ésser humà, sobre les seues possibilitats en aquesta vida i les actituds manifestades; he conclòs que em privaré, i molt, d'emetre cap judici. Som uns animals volubles, amb un pessic d'interès, però també capaços de bellesa i de bondat.

A tot estirar, potser, i per la confiança que m'he agafat envers vosaltres, us podria demanar un somriure, i una gran bondat envers els artefactes que la meua persona ha intentat construir.

Us he obert el cor, heu vist la paleta de colors amb què dibuixe la vida. Sense vosaltres res de tot açò no s'hauria pogut dir, no tindria cap sentit.

Ésser humà amb els humans, rescabalar la vàlua de tota vida. Estimar el verd, abraçar el blau, recolzar la pell protectora, fer palesa la compassió, bategar en l'amor.

Transparent, us agraïsc el regal de l'aventura que m'heu proporcionat.

30/10/2016

Petites postals per a Grupeco, 52

Comiat

Durant 51 setmanes us he escrit aquestes petites postals recopilades i corregides algunes per la paciència del nostre Javier Molés a la nostra web en aquesta adreça i en ordre invertit.

Desconec quin ha estat el resultat, si han esdevingut passatemp, ignorades, una finestra al cansament o menjívoles i heu tret una mica de forment.

El que sí us puc confessar és que han volgut ser testimoni de presència. Valore molt les paraules i la música perquè en elles balle, m'identifique i sóc: elles esdevenen una mena d'espill de les nostres ànimes (interior) si em permeteu aquesta expressió.

La 52 postal, la darrera que tanca el nombre de setmanes per fer l'any, és la vostra.

Pot semblar-ho, però sense aquesta, tan sols seria una apariència: no és aquest un llibre meu. Aquest és el nostre llibre i si voleu, vosaltres podeu dir la vostra en la darrera postal.

Allò que digueu es publicarà.

Quin sentit tindrien unes postals on els destinataris no mai ens han contestat?

Aliments hi ha de molts tipus, les paraules també ho són... Llum per als altres, futur en les nostres mans.

Vostre sempre, el príncep de les milotxes.

07/11/2016

Les respostes:

Assumpta Martí: “Gràcies”.

Javier Molés: “Finalment no m'he atrevit a enviar-te res; no ha sigut per falta de ganes, sinó per massa respecte.

Sempre estaré agraït a totes les teues postals, totes m'han provocat alguna “xispeta” a l'interior i una gran admiració de vore com es poden produir sentiments tan intensos en tan poques línies.

Gràcies”.

Encarna Marín: “Ets un espècimen en estudi no classificat, però de totes formes molt estimat. Ja es comentarà.

Jo no he sigut molt d'escriure, sóc més de llegir. Sàpigues que enyorarem els diumenges al matí quan s'obria la nostra bústia i arribàvem les Petites postals. Així i tot no perdrem la teua companyia”.

Jose i Sarah: “Gràcies per aquestes postals i la música que ens has regalat durant tot aquest temps”.

Tere Peirats Rico: “Buenos días, gracias a ti por tu sinceridad y simpatía”.

Virgínia Gavalrà: “Gràcies a tu, Petit Gran Príncep per fer d'aliança entre tots els integrants de Grupeco i sembrar en nosaltres cada matí tantes paraules inspiradores d'essència de vida que creixeran a dins i d' on segur sols podràs collir coses bones”.

Jordi Roselló: “Gràcies per irradiar-nos tant de temps la teua alegria, Príncep”.

Rosa i Pedro: Bon dia, Príncep estimat: gràcies per la teua presència, els teus pensaments i la teua estima”.

Música:

La majoria de les peces musicals que han servit per treballar i aconseguir que els textos isqueren a la llum poden ser cercades i baixades a través dels cercadors de mp3, com <https://myfreemp3.click/> o d'altres.

Tan sols cal afegir el nom de la peça o de l'autor separats ambdós per una coma. També podreu trobar algunes a l'Spotify i als videos de youtube.

Postal 1

- [Fragile Landscape](#), de Kit Watkins

Postal 2

- Kit Watkins amb la seua preciosa [Melrose Cavern](#).

Postal 3

- Amb la veu meravellosa de Leila Pinheiro, [Coisas do Brasil](#).

Postal 4

- Zizi Possi, amb la cançó [Cal dir-te com t'estime](#) ens sosté la "tenoreta" en aquest delicat diumenge de tardor...

Postal 5

- Bon diumenge a totes les persones de Grupeco, matineres i dormilegues, les acompanyades i les solitàries... Un dia de tardor que pot ser preciós... Per això que us he escrit fa una setmana aquesta lletra que he guardat amb gust perquè no es perda...
Salut, una abraçada i una petita música del gran [Quincy Jones](#) titulada "[Velas](#)" i interpretada pel gran Toots Thielemans i la seua harmònica.

Postal 6

- Hola amics i amigues la nostra postal de diumenge l'hem avançada a avui, car aprofitarà per a desitjar-vos Bon Nadal.
La felicitació està fonamentada en una peça musical de Peter Pearson **A Dream that never Ends** titulada "**Somni que no mai acaba**" que us penge tot seguit...
<http://www.broadjam.com/artists/songs.php?artistID=30977&mediaID=662996>
<https://soundcloud.com/p-pearson/a-dream-that-never-ends>
<https://www.youtube.com/watch?v=FtxG-JRRN1E&index=40&list=PLarrtKtZhCD0x6pnPQZlYhNZRffGzpcjR>

Postal 7

- Sé que tots els dies són un bon dia, sempre. Per més foscos que semblen en un primer moment. Per això avui encetem diumenge amb una cançó del gran Ivan Lins, "**Mans d'afecte**"... Després, vindrà el meu convertit en postal...
Video, <https://www.youtube.com/watch?v=4RSH-P9DntM&list=RD4RSH-P9DntM>

Postal 8

- Us pensàveu que m'havia oblidat de vosaltres, veritat?
Doncs no, era a un lloc sense bateria, sense connexió a la web, però tenia el cor protegit per la vostra calor.
Maximo Pera Renauld ens convida amb aquesta preciosa peça musical titulada "**Callao Tango**" on una varietat de ritmes i sentiments es donen la mà i em condueixen cap a vosaltres.
No pot ser de cap altra manera.
Bon dia a tothom
<http://darkmp3.ru/slushat-maximo-pera-renauld.html>

Postal 9

- Level 42, Long Play World Machine,
[Lying Still](#)
<https://www.youtube.com/watch?v=j1ADuYiAlqg> .
Bon dia a tothom... Lying still in your arms, així acaba la cançoneta que en el meu anglès macarrònic ve a significar alguna cosa pareguda a " quiet, gitat als teus braços"...

Postal 10

- **Breeze**, la música de Café del Mar us acompanyarà i empenyarà per continuar amb el regal d'aquesta Vida...
https://www.youtube.com/watch?v=Bv_1Ghm_z4c

Postal 11

- Hola Virginia i a tot el món que fa viure Grupeco. Bon diumenge per a tothom. Avui us presente la melodia d'un músic com Ray Obiedo amb una peça del seu Llarg Durada titulat "**Dolços dies d'estiu**". Perquè aneu escalfant motors...
Pots buscar a <https://myfreemp3.click/>
<https://www.youtube.com/watch?v=pQXUAs51kE8&list=RDpQXUAs51kE8#t=0>

Postal 12

- Bon dia estimats amics i companys. Iniciem setmana amb el compositor Yiruma, nom artístic de Lee Ru-ma, pianista i compositor de Corea del Sud. La peça titulada **Pluja de Primavera**.

Postal 13

- Molt bon dia a totes i tots els amics de Grupeco. Avui ens arriba la Postal que fa número 13. Número màgic que és com un altre. De la mà de Bobby Lyle amb la seua peça musical titulada **Poinciana**.
Que tingueu una molt bona setmana!
- Cerca a <https://myfreemp3.click/>

Postal 14

- Bon dia, estimats amics i amigues de Grupeco. Avui dues melodies una titulada "**Nancy**" de Bobby Hutcherson un dels vobrafonistes més interessants de la història del jazz. La segona de Caecile Norby, "Afterglow" vocalista de jazz. Gaudiu-les al llarg de la setmana.
Afterglow, Caecile Norby
<https://open.spotify.com/track/3VrLI8oAQeFhz6OFDer3Sb>

Postal 15

- Bon dia. Diumenge i tot i que de vegades els núvols ens amaguen l'horitzó, avui m'he aixecat amb música house; **Reflex** de Von Mondo.
- Cerca a <https://myfreemp3.click/>

Postal 16

- **Suite Gayane** d'Aram Khatchaturian
- <https://www.youtube.com/watch?v=MyXExMAMP4I>

Postal 17

- **Serenade en re bemoll** de Yiruma.

Postal 18

- **Il Pleure**, The seduction of Claude Debussy de The Art of Noise.
- Cerca a <https://myfreemp3.click/>
<https://www.youtube.com/watch?v=Db0nmBayDOM>
- **Insensatez** de Paula Morelembaum

Postal 19

- Bach, **Concert per a orgue en Re menor BWV 596 4er i 5è moviment**, interpretat per Juan de la Rubia
<https://open.spotify.com/track/ODFaE4eQJr6oPUbRKtORD>
<https://open.spotify.com/track/1nThqZKHb4X6zVOGIxvmT4>

Postal 20

- **Flor de Lotus**, de Relaxing Mindfulness Meditation, Spotify.

Postal 21

- In my Album i **Lady of the Lake** del grup Plastic Art of Noise.

Postal 22

- **After Hours** de Wolfgang Haffner

[http://mp3pn.biz/song/59141616/Wolfgang_Haffner -
_After_Hours_Featuring_Mitchel_Forman/](http://mp3pn.biz/song/59141616/Wolfgang_Haffner_-_After_Hours_Featuring_Mitchel_Forman/)

Postal 23

- Sinéad O'Connor, **Streetcars**

Postal 24

- Peteris Vasks, **Skumja Mate (Sad Mother)**

Postal 25

- Chris Standring, **Never Too Late**,
- <https://www.youtube.com/watch?v=zalNM-s1TFU&feature=youtu.be>
- Fridrik, Karlsson, **In the moment**

Postal 26

- Andy Snitzer, **American Beauty**
- Cerca a <https://myfreemp3.click/>

Postal 27

- David Benoit, **Miles After Dark**
Cerca a <https://myfreemp3.click/>
Melodia sobre un tema de Rachmaninov
<https://open.spotify.com/track/6u1xXQ03or5nZ5BRKzQUdj>

Postal 28

- Rudy Adrian, **Summer Fields**
- Cerca a <https://myfreemp3.click/>

Postal 29

- Montse Cortés, **Con el viento**
<https://www.youtube.com/watch?v=OLpPRybE3kU>

Postal 30

- **Mélancolie**, de Francis Poulenc
i **Friends** de Marion Meadows
<https://www.youtube.com/watch?v=HgRA4jP9Yic>
- Cerca a <https://myfreemp3.click/>

Postal 31

- **Sorriso de luz** de Leila Pinheiro
- Cerca a <https://myfreemp3.click/> Sorriso de luz, Leila Pinheiro

Postal 32

- **Summer Wind** de Fridrik Karlsson

Postal 33

- Relaxación: música Instrumental de fondo, del L.P **Cómo combatir la ansiedad**, The Marcello Player
<https://open.spotify.com/track/0HamQ5nACsTKfmMPG2mVML>

Postal 34

- **Last Nigth when we where young** amb Toots Thielemans i Silje Nergaard

Postal 35

- **Therapeutic Touch**, de Calming Music Sanctuary

Beatriz, Música Edu Lobo, Lettra de Chico Buarque i interpretada per Milton Nascimento

- https://www.youtube.com/watch?v=IPYVKXYmx_E

Postal 36

- **Cherished Memories** d'Stephen Rhodes

Postal 37

- **Illa de Fades** d'Stephen Rhodes
<https://open.spotify.com/track/5GYEcO7Vp5zPH9Rgk0QJIG>
<https://www.youtube.com/watch?v=9vcO1nhMz50>

Introducció i Allegro per a Arpa i orquestra de Maurice Ravel

Postal 38

- Amb **For my Lovers** i **Smoothness**
https://flat.fm/nikita_mahler/angel-chill-island
de Nikita Mahler posem música al diumenge. Un estil una mica diferent.
I de la islandesa Björk **Like someone in Love**,

Postal 39

- Avui no hi ha cap música: el record del fort vent a les galtes d'ahir a l'Estany de Juclar a 2299 metres d'altura, a Andorra. I el sol.

Postal 40

- **Traumgekrönt**
<https://www.youtube.com/watch?v=Ck6n237yrIE>

Liebesode
<https://www.youtube.com/watch?v=AouJEXSyPQQ>
dues de les **Sieben Frühe Lieder** d'Alban Berg, interpretades per Elina Garanka.

Postal 41

- **Daydreams** de Christopher Lloyd Clarke.

Postal 42

- **Praeludium i fuga en A, BWV 543** de Bach, interpretat per Juan de la Rubia.

Postal 43

- **Proposta**,
<https://www.youtube.com/watch?v=hMFkrmy6H6Q>

What Are you doing the rest of your life?
<https://open.spotify.com/track/7kV1poqEUGfDN3rNkHD11V>

Mania
<https://open.spotify.com/track/6WLHNQdLUB2I3vkPd4qui4>
interpretades totes per Zizi Possi.

Postal 44

- **Explode coração** de Zizi Possi
- <https://open.spotify.com/track/0iRCKv02Qi656jfgYWIShC>
<https://www.youtube.com/watch?v=g64liwmIBVs>
- **Isabella** de Greg Karukas.
<https://open.spotify.com/track/3auejP8jQXX4soeSvMCtqL>

Postal 45

- **Carousel** de Chris Stranding.
<https://open.spotify.com/track/3cpbNYt7dn6w9FkMzGIF4f>
Contemplation de Chris Stranding.
<https://open.spotify.com/track/4JqnaPdIcepG8SY2LpBToC>
Video https://www.youtube.com/watch?v=9_XU_YwAHvk

Postal 46

- **Concert per a orgue, cordes i timbals** de Francis Poulenc
<https://open.spotify.com/track/2e3F58TssXNrbHkRpjNQ8H>

Video https://www.youtube.com/watch?v=47_IPETjxTU
del concert a la catedral de León Interpretat per Daniel Oyarzabal.

Postal 47

- **Sabià**, Paula i Jacques Morelembaum, pare i filla. És l'ocell que representa Brasil.
<https://www.youtube.com/watch?v=84iSJTLsxsM>

Postal 48

- **No soy sofisticao**, Tote King,

Postal 49

- **Invisible** de Pet Shop Boys, L.P. Elysium
Video oficial, <https://www.youtube.com/watch?v=n609XaagVJo>
<https://open.spotify.com/track/4C6zjyG6mOsdyNEsZBgZhe>

Postal 50

- **Hicimos un trato** de Alejandro Sanz,
<https://open.spotify.com/track/4UorbPjq8c5vjym3k2qbZO>
- **Identify** de Natalia Imbruglia
Video de la pel·lícula Stigmata,
<https://www.youtube.com/watch?v=ZCXsairYHJw>

Postal 51

- **Contrapunctus I, L'art de la fuga BWV 1080**, Johan Sebastian Bach, interpretat per Juan de la Rubia.
<https://open.spotify.com/track/1DvlHhIB1W3syKsbhIGVmc>

Postal 52

- **Parfums du passé**, Gabriel Yared
- Cerca a <https://myfreemp3.click/>
Wish You Were Here
<https://www.youtube.com/watch?v=8UXircX3VdM>

Imatges

- L'aquarel·la de la portada del llibre és obra del pintor i dibuixant Josep Manel Palomar.
- La majoria de les imatges estan lliures de drets d'autor i han estat agafades de <https://pixabay.com/>. Algunes altres són personals i fetes per l'autor.
- Cada postal ha estat suggerida i acompanyada per cadascuna de les peces de música.